

DRETS

No volen sentir “Maricon!” abans de morir

Més de 3.000 persones es manifesten a Barcelona contra la violència LGTBIfòbica

TONI VALL
BARCELONA

Fa un dia a Màlaga. Fa tres dies a Huelva. El 9 de juliol, el 3 de juny i el 30 de maig, a Barcelona. Impossible oblidar-se de l'assassinat de Samuel Luiz a la Corunya. L'escalada d'agressions homòfobes està desbocada. *Impunitat*. L'Omar pronuncia fins a quatre vegades quasi seguides aquesta paraula, no se n'hi acut cap altra que descrigui millor i amb més cruesa la situació present. Ell i 3.000 persones més omplen la part baixa del passeig de Gràcia en la concentració estàtica convocada per diverses associacions LGTBI amb l'ànim d'autoafirmar-se, “plantar cara” i no arronsar-se davant la violència i l'odi. “Com pot ser que passin aquestes coses? Què hi té la gent dins del cap?”, es pregunta l'Omar. No se li escapa que l'auge electoral de la ultradreta té molt a veure amb el destapament d'aquesta mena d'actituds intolerants i feixistes. “Ens assabentem només de les agressions que es denuncien, i no vull ni pensar quantes n'hi ha en realitat, quants insults, vexacions i intimidacions diàries hi ha”, remata.

“Per què ens torna a tocar?”

El Paco i el Jaume fa trenta-nou anys que són parella. No es podien imaginar que assistirien a una regressió tan colpidora i dolorosa: “Ja vam lluitar prou quan érem joves, ja ens vam manifestar, ja vam alçar la veu, ja vam desfilar per la Rambla. Per què ara ens torna a tocar posar-hi el coll?” L'Arturo ho té clar, no vol pertànyer a cap col·lectiu, no vol ha-

ver de fer militància, no vol sentir-se especial: “Ser gai no vol dir res concret per a mi, no té cap significat, no és cap dret ni cap privilegi. És normalitat. Això vull jo, normalitat”. La Lucía ha vingut amb el seu marit i amb la seva filla Jana, de dotze anys. La mare llueix l'arc de Sant Martí a la bossa i la filla als mitjons: “Per descomptat que ens la sentim pròpia, aquesta manifestació!”, exclamen. L'Adela acompanya l'Antonio, el seu millor amic. El Marc i el Marcel venen amb el Bru, el bebè

que acaben d'adoptar. “No es va patir prou durant el franquisme? No es va patir prou durant la Transició? No es va patir prou durant els pitjors anys de la sida?”, les preguntes de la Maite i la Carola són punyents i traspuen impotència.

Regressió de drets

“En un moment donat, quan es va aprovar el matrimoni homosexual, qui més qui menys ho va interpretar com un triomf, com un cim insuperable”, és l'argumentació de la

Unes 3.000 persones es van manifestar ahir a Barcelona contra la LGTBIfòbia.

MANOLO GARCÍA

Dos detinguts per l'agressió a Terrassa

Els Mossos van detenir dos nois, un de 23 anys i l'altre menor, per l'agressió a un altre de 29 anys el 3 de juliol a Terrassa. La pallissa es va produir davant una bandera irisada, cosa que va fer creure que era una agressió homòfoba, però finalment es va descartar aquesta hipòtesi. Es va tractar d'una agressió en l'intent dels dos detinguts de robar un mòbil i diners.

Marisa: “Ens pensàvem que ho teníem tot guanyat? Doncs ja ho veus, mira com estem. Hem de sentir que som unes susceptibles, unes exagerades, que no es pot fer humor amb nosaltres, que els drets que tenim ens els han regalat. La regressió és increïble”. “Si vas a la platja has de mirar de reüll. Si vas a un parc i és una mica tard mires al voltant per si hi ha algú que et dona mal rotllo”, diu l'Efraín al costat d'un amic seu que porta una pancarta prou descriptiva: “*No somos machos pero somos muchos*”. “Què tenen previst fer els polítics?”, es pregunta l'Efraín. “Com s'intervé sobre la gent que voldria fer-nos desaparèixer?” El que potser sigui el lema més impactant de la concentració està estès a terra, a tocar de la Gran Via, perquè tothom el vegi, s'hiaturi davant i corri com més millor per les xarxes socials: “«Maricon» no hauria de ser l'últim que sentim abans de morir”. —